

RZECZNIK PRAW OBYWATELSKICH

Warszawa,

Adam Bodnar

VII.561.11.2019.PKR

**Trybunał Konstytucyjny
w Warszawie**

sygn. akt P 10/19

**Pismo procesowe
Rzecznika Praw Obywatelskich**

W ślad za pismem Rzecznika Praw Obywatelskich 30 lipca 2019 r., w którym Rzecznik Praw Obywatelskich zgłosił swój udział w sprawie o sygn. akt P 10/19 i stanął na stanowisku, że art. 49 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r., poz. 1360 ze zm., dalej jako: k.p.c.) w zakresie, w jakim sąd rozpoznaje wnioski o wyłączenie sędziego z powodu podniesienia okoliczności wadliwości powołania sędziego przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa jest zgodny z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP oraz z art. 6 ust. 1 zd. pierwsze Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 ze zm., dalej jako: EKPC) oraz wskazał, że postępowanie w pozostałym zakresie podlega umorzeniu na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 2072 ze zm.; dalej jako: ustawa o TK),

z uwagi na niedopuszczalność wydania wyroku, zgodnie z treścią tego pisma, przedstawiam **uzasadnienie stanowiska.**

1. Uzasadnienie dla przystąpienia Rzecznika Praw Obywatelskich do sprawy o sygnaturze P 10/19

W dniu 1 lipca 2019 r. do Biura Rzecznika Praw Obywatelskich wpłynęło pismo Trybunału Konstytucyjnego zawiadamiające o wszczęciu postępowania w sprawie pytania prawnego Sądu Najwyższego Izby Cywilnej z dnia 25 marca 2019 r. (sygnatura sprawy P 13/19). Jednocześnie poinformowano Rzecznika Praw Obywatelskich o wydanym zarządzeniu o połączeniu ww. pytania prawnego z pytaniem prawnym skierowanym przez Sąd Najwyższy - Izbę Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych z dnia 17 maja 2019 r. w sprawie o sygn. P 10/19, ze względu na tożsamość przedmiotu spraw. W dniu 31 lipca 2019 r. upływał zatem 30-dniowy termin na poinformowanie Trybunału Konstytucyjnego o tym, czy Rzecznik zgłosi udział w postępowaniu. Rzecznik Praw Obywatelskich nie przystąpił w ustawowym terminie do postępowania w sprawie pytania prawnego Sądu Najwyższego zarejestrowanego pod. sygn. P 10/19. Pytanie prawne Sądu Najwyższego Izby Cywilnej, chociaż tożsame w treści z pytaniem prawnym skierowanym przez Sąd Najwyższy Izbę Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych, jest jednak formalnie nowym pytaniem prawnym wniesionym do Trybunału Konstytucyjnego. Tak pytanie to traktuje również Trybunał Konstytucyjny, skoro nadano mu nową sygnaturę oraz poinformowano o tym wpływie Rzecznika Praw Obywatelskich.

Z tych względów należy uznać, że Rzecznik Praw Obywatelskich ma ustawowe prawo do przystąpienia do postępowania w sprawie o sygnaturze P 13/19, połączonej do wspólnego rozpoznania ze sprawą o sygn. akt P 10/19, co uczynił pismem z dnia 30 lipca 2019 r.

Zgodnie z art. 208 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 1 ust. 2 ustawy o RPO Rzecznik Praw Obywatelskich powołany jest do ochrony praw i wolności człowieka i obywatela, określonych w Konstytucji RP oraz innych aktach normatywnych. Stojąc na straży wyżej wymienionych praw i wolności Rzecznik podejmuje te sprawy, w których dochodzi do naruszeń ze strony organów władzy publicznej praw i wolności przysługujących

jednostkom. Sprawa pytań prawnych skierowanych przez Sąd Najwyższy, będąca przedmiotem rozpoznania przez Trybunał Konstytucyjny jest kluczowa dla ochrony praw i wolności obywateli.

Problematyka prawa do sądu pozostaje w stałym zainteresowaniu Rzecznika Praw Obywatelskich. Niewątpliwie kwestia możliwości złożenia przez stronę wniosku o wyłączenie sędziego należy do istotnych spraw związanych z funkcjonowaniem polskiego wymiaru sprawiedliwości i ma fundamentalne znaczenie z punktu widzenia realizacji prawa do sądu, wyrażonego w art. 45 Konstytucji RP oraz w art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Zapewnienie stronom postępowania możliwości korzystania z praw przyznanych im zarówno przez Konstytucję RP, jak i przez Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, ma ogromne znaczenie dla każdego obywatela i człowieka pozostającego pod władzą Rzeczypospolitej Polskiej. Rolą sądów, a przede wszystkim rolą Sądu Najwyższego, sprawującego nadzór judykacyjny nad orzecnictwem sądów powszechnych, a także niezawisłych sędziów Sądu Najwyższego, jest wymierzanie sprawiedliwości, rozstrzyganie sporów. To sędzia jest ostatecznym arbitrem w sporach między państwem a obywatelem i jego rolą jest wyrównanie siły między obywatelem a aparatem państwa, często rozstrzygając w sprawach dotyczących praw podstawowych, wyznaczając granice między prawami i wolnościami, czy proponując ich hierarchię. Obywatel musi mieć zatem pewność, że sędzia rozpatrujący jego sprawę posiada przymiot bezstronności. Ograniczenie w jakikolwiek sposób możliwości skorzystania przez stronę z zagwarantowanych jej na mocy Konstytucji RP i Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności praw musi być dokonywane jedynie wyjątkowo i ten problem jest przedmiotem sprawy rozpatrywanej przez Trybunał Konstytucyjny.

2. Ocena zgodności art. 49 k.p.c. z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP oraz z art. 6 ust. 1 zd. pierwsze EKPC

Artykuł 49 k.p.c. przewiduje możliwość wyłączenia sędziego na jego żądanie lub na wniosek strony, w przypadku istnienia okoliczność tego rodzaju, że mogłaby ona wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego w danej sprawie. Występujący z

pytaniem prawnym Sąd Najwyższy powziął wątpliwość czy dopuszczalny, a co za tym idzie zgodny z przepisami wskazanymi jako wzorce kontroli, jest wniosek o wyłączenie sędziego, mający za podstawę okoliczności wadliwości powołania sędziego przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, w skład której wchodzi sędziowie wybrani na podstawie art. 9a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r. poz. 976 ze zm.) w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 8 grudnia 2018 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3).

Przepis art. 45 ust. 1 Konstytucji, zamieszczony w rozdziale poświęconym wolnościom i prawom osobistym człowieka i obywatela, statuuje prawo podmiotowe przysługujące jednostce. Jego miejsce w systematyce Konstytucji wskazuje na autonomiczny charakter prawa do sądu. Nie jest ono jedynie instrumentem gwarantującym wykonywanie innych praw i wolności konstytucyjnych, lecz ma być samoistny i podlega ochronie niezależnie od naruszenia innych praw podmiotowych (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 maja 2012 r., sygn. P 11/10). Prawo do sądu jest jednym z podstawowych praw jednostki i jedną z fundamentalnych gwarancji praworządności (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 maja 2018 r., sygn. SK 15/15).

Wyłączenie sędziego musi być postrzegane przez pryzmat zagwarantowanego w art. 45 ust. 1 Konstytucji prawa do rozpatrzenia sprawy przez niezależny, bezstronny i niezawisły sąd (por. wyrok TK z 2 czerwca 2010 r., sygn. SK 38/09). Tym samym, skoro uprawnienie do złożenia wniosku o wyłączenie sędziego jest pochodną prawa do sądu zagwarantowanego jednostkom w art. 45 Konstytucji RP oraz w art. 6 EKPC, to wskazać należy, iż nie powinno ono podlegać żadnym ograniczeniom. Zatem, jeśli strona uważa, iż sędzia, który został przydzielony do rozpatrzenia jej sprawy nie spełnia kryterium bezstronności, to na mocy przyznanych jej gwarancji procesowych winna mieć możliwość złożenia stosownego wniosku w tym przedmiocie.

Wskazać trzeba, iż ustawodawca nie określił w art. 49 k.p.c. zbioru możliwych przyczyn wyłączenia sędziego, wobec którego strona powzięła wątpliwość co do jego bezstronności w sprawie. Wynika to z faktu, iż nie da się przewidzieć wszystkich sytuacji oraz określić wszystkich relacji jakie mogą zachodzić pomiędzy uczestnikami procesu, które mogą wpłynąć na brak bezstronności sędziego. Katalog przyczyn mogących stanowić

podstawę wyłączenia sędziego w związku z podejrzeniem braku bezstronności jest w zasadzie nieograniczony.

Z uzasadnienia powołanego przez Sąd Najwyższy w przedstawionych pytaniach prawnych wynika, iż Sąd ten dopatruje się wątpliwości nie tylko w wypadku złożenia wniosku o określonej treści, jak miało to miejsce w sprawach w których skierowano pytania prawne, lecz zmierza do udzielenia odpowiedzi na pytanie czy strona jest uprawniona do złożenia wniosku o wyłączenie sędziego powołanego w określonym trybie. Wykluczenie takiej możliwości kształtuje sytuację, w której strona mimo iż będzie miała wątpliwości co do bezstronności sędziego w danej sprawie, zostanie pozbawiona możliwości złożenia wniosku o wyłączenie sędziego, albowiem jego obiektywizm będzie każdorazowo przesądzany na podstawie stanu ukształtowanego wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego.

Zdaniem Rzecznika Praw Obywatelskich nie można tworzyć przesłanek ograniczających złożenie wniosku o wyłączenie sędziego, tj. wskazywać sytuacji w których stronie nie będzie przysługiwała taka możliwość. W ten sposób zamyka się bowiem jednostce prawo do korzystania z jej praw podmiotowych, albowiem prowadzi to do sytuacji, w której strona nie może z przysługującego jej na gruncie Konstytucji RP oraz Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności prawa skorzystać.

W orzecznictwie sądowym akcentuje się gwarancyjną rolę instytucji wyłączenia sędziego także w realizacji zasady niezawisłości sędziowskiej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 4 listopada 1975 r., sygn. akt II CZ 136/75), co jest zagadnieniem kluczowym dla wymiaru sprawiedliwości. Na ten właśnie aspekt instytucji wyłączenia sędziego zwracał również uwagę Trybunał Konstytucyjny podnosząc, że instytucja wyłączenia sędziego nie tylko nie wkracza w sferę niezawisłości sędziego i nie narusza jej, ale ma służyć pełnej realizacji gwarancji tej niezawisłości, a w konsekwencji właściwego wypełniania nakazu respektowania konstytucyjnego prawa do sądu (por. wyroki TK z: 13 grudnia 2005 r., sygn. SK 53/04 i 24 czerwca 2008 r., sygn. P 8/07). Wynika stąd bezpośredni związek między prawidłowością mechanizmów decydujących o wyłączeniu sędziego a efektywnością respektowania konstytucyjnego prawa do sądu.

Instytucja wyłączenia sędziego służy nie tylko umacnianiu bezstronności i niezawisłości sądu, lecz także podnoszeniu autorytetu wymiaru sprawiedliwości (por. wyroki TK z: 20 lipca 2004 r., sygn. SK 19/02, 13 grudnia 2005 r., sygn. SK 53/04, 24

czerwca 2008 r., sygn. P 8/07). Nakaz zachowywania zewnętrznych znamion niezawisłości dowodzi, że ważne jest nie tylko to, by sędzia orzekający w sprawie zachowywał się zawsze rzeczywiście zgodnie ze standardami niezawisłości i bezstronności, lecz także by w ocenie zewnętrznej zachowanie sędziego odpowiadało takim standardom. Reguły wyłączenia sędziego służą bowiem budowie społecznego zaufania do wymiaru sprawiedliwości. (...) Instytucja wyłączenia sędziego (zarówno z urzędu, jak i na jego własny wniosek) w równej mierze służy zapewnieniu realnej bezstronności sądu, jak i umacnianiu autorytetu wymiaru sprawiedliwości przez usuwanie choćby pozorów braku bezstronności (por. wyrok TK z 20 lipca 2004 r. sygn. SK 19/02).

Europejski Trybunał Praw Człowieka w wyroku z dnia 15 października 2009 r. *Micallef przeciwko Malcie* (skarga nr 17056/06) wskazał, że bezstronność zazwyczaj oznacza brak uprzedzeń i stronniczości, a jej istnienie lub brak może być sprawdzane na różne sposoby. [...] O istnieniu bezstronności dla celów art. 6 ust. 1 Konwencji należy rozstrzygać w oparciu o kryterium obiektywne, gdzie należy mieć na względzie osobiste przekonania i zachowanie konkretnego sędziego, to jest w oparciu o okoliczność, czy sędzia żywił jakieś osobiste uprzedzenia lub był stronniczy w danej sprawie, a także zgodnie z kryterium obiektywnym, czyli w oparciu o dokonanie oceny, czy sam sąd, a między innymi jego skład, dawał wystarczające gwarancje, by wykluczyć jakiegokolwiek uprawnione wątpliwości w odniesieniu do jego bezstronności.

Co do kryterium obiektywnego, należy rozstrzygnąć, czy, oprócz zachowania sędziego, istnieją podlegające ocenie okoliczności faktyczne, które mogą rodzić wątpliwości co do jego bezstronności (...). Kryterium obiektywne przede wszystkim dotyczy hierarchicznych lub innych związków pomiędzy sędzią a innymi podmiotami w postępowaniu, które to związki w sposób obiektywny uzasadniają wątpliwości co do bezstronności sądu, nie spełniając w związku z tym standardu konwencyjnego w zakresie kryterium obiektywnego (...). W tej mierze nawet pozory mogą mieć pewne znaczenie lub, innymi słowy, sprawiedliwości nie tylko musi stać się zadość, musi być ona także widoczna. Stawką jest tutaj zaufanie, które sądy w demokratycznym społeczeństwie muszą wzbudzać w społeczeństwie. Tym samym, każdy sędzia, w odniesieniu do którego istnieje uzasadniony powód, by obawiać się braku bezstronności z jego strony, musi zostać wyłączony z postępowania.

Ponadto, aby sądy mogły wzbudzać w społeczeństwie niezbędne zaufanie, należy uwzględnić także kwestie dotyczące wewnętrznej organizacji [sądownictwa]. Ważnym czynnikiem jest istnienie procedur krajowych mających na celu zapewnienie bezstronności sędziego, a mianowicie przepisów regulujących wyłączenie sędziów z postępowania. Przepisy takie manifestują troskę ustawodawcy krajowego o to, by usunąć wszelkie uzasadnione wątpliwości co do bezstronności danego sędziego lub sądu oraz by spróbować zapewnienia takiej bezstronności poprzez wyeliminowanie podstaw do wysuwania takich wątpliwości. Oprócz zapewnienia braku faktycznej stronniczości, przepisy takie mają na celu usunięcie wszelkich pozorów stronniczości, a tym samym służyć promowaniu zaufania, które sądy w demokratycznym społeczeństwie muszą wzbudzać w społeczeństwie. Trybunał będzie brał takie przepisy pod uwagę dokonując własnej oceny tego, czy sąd był bezstronny oraz, w szczególności, czy obawy skarżącego mogą zostać uznane za obawy obiektywnie uzasadnione (por. pkt 93-99 orzeczenia).

Z powołanych powyżej orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego oraz Europejskiego Trybunału Praw Człowieka wynika zatem, iż ograniczenie prawa do złożenia wniosku o wyłączenie sędziego na podstawie zastrzeżeń co do jego bezstronności w sprawie może godzić w dobro wymiaru sprawiedliwości oraz podważać jego społeczny odbiór. Na takie zagrożenia wskazywał również Sąd Najwyższy, który na gruncie ówczesnie obowiązującego art. 49 k.p.c. stwierdził, że wydanie orzeczenia w warunkach mogących wywołać wątpliwości co do bezstronności sędziego orzekającego narusza „powagę i dobro wymiaru sprawiedliwości” (postanowienie SN z dnia 8 maja 1975 r., sygn. III CRN 22/75). Natomiast w postanowieniu z dnia 18 marca 1970 r., sygn. II CO 18/69 Sąd Najwyższy zauważył, że dobro wymiaru sprawiedliwości mogłoby ucierpieć, gdyby w sprawie orzekał sędzia, co do którego istniałyby choćby pozory braku bezstronności w sprawie.

Dodatkowo należy przytoczyć również pogląd wyrażony przez Trybunał Konstytucyjny w orzeczeniu z 9 listopada 1993 r., sygn. K. 11/93, a więc jeszcze pod rządami poprzednio obowiązujących przepisów konstytucyjnych. W orzeczeniu tym Trybunał podkreślił, iż sędzia pełni specyficzną funkcję społeczną jako arbiter w konfliktach społecznych. Funkcji tej nie można utożsamić wyłącznie z prawidłowością i faktyczną bezstronnością orzecznictwa. Pełnienie roli arbitra wymaga kredytu zaufania publicznego. Sędzia pozbawiony tego zaufania nie może w sposób prawidłowy rozstrzygać

konfliktów i służyć zachowaniu spokoju publicznego. Orzeczenia takiego sędziego, nawet pomimo ich obiektywnej prawidłowości, nie będą akceptowane przez strony konfliktu czy opinię publiczną.

Z powyższych względów Rzecznik Praw Obywatelskich uznaje, że art. 49 k.p.c. jest zgodny z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP oraz z art. 6 ust. 1 zd. pierwsze EKPC.

3. Uzasadnienie wniosku Rzecznika o umorzenie postępowania w sprawie o sygnaturze P 10/19 w pozostałym zakresie

Rzecznik Praw Obywatelskich wnosi o umorzenie postępowania w niniejszej sprawie w pozostałym zakresie, na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy o TK, z uwagi na niedopuszczalność wydania wyroku.

W pierwszej kolejności należy wskazać iż przywołane w postanowieniach Sądu Najwyższego wzorce kontroli w postaci art. 47 zd. 1 i 2 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE z 2007 r., seria C nr 303, s. 1, dalej: KPP) w zw. z art. 6 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz. U. z 2004 r., Nr 90, poz. 864/30 ze zm., dalej: TUE) oraz art. 179 Konstytucji RP w zw. z art. 144 ust. 3 pkt. 17 Konstytucji RP są nieadekwatne w stosunku do zaskarżonego przepisu.

W sprawie, którą będzie badał Trybunał Konstytucyjny chodzi przede wszystkim o ocenę zgodności ze wskazanymi jako wzorce kontroli przepisami art. 49 k.p.c. w zakresie, w jakim dopuszcza on możliwość złożenia wniosku o wyłączenie sędziego, podyktowanego przeświadczeniem strony o niezgodności z Konstytucją RP, przeprowadzonej w 2018 r. procedury powołania sędziów Sądu Najwyższego (łącznie z jej ustawowymi podstawami).

Jakkolwiek, odpowiedź na pytania do Trybunału Konstytucyjnego ma kluczowe znaczenie dla sposobu rozpatrzenia sprawy głównej, to ich ustrojowa doniosłość dalece wykracza poza sprawy rozpoznawane przez Sąd Najwyższy. Uprawnienia Prezydenta RP w związku z powoływaniem sędziów nie są przedmiotem spraw zawisłych przed Sądem Najwyższym, również związek z Kartą Praw Podstawowych UE nie został na kanwie tych spraw wykazany.

Należy podkreślić, że ocena zasadności złożonego przez stronę wniosku o wyłączenie sędziego i zbadanie, czy w rzeczywistości zachodzą podstawy do wyłączenia

sędziego od rozpoznawania konkretnej sprawy, jest zupełnie odrębną kwestią. Strona składająca wniosek o wyłączenie sędziego jest obowiązana go uzasadnić. Natomiast sam wniosek jest rozpoznawany przez skład sędziowski, który bada czy w sprawie doszło do naruszenia bezstronności. Tym samym, wniosek taki jest każdorazowo oceniany przez wyznaczony w stosownej procedurze skład sędziowski. Przy czym należy zauważyć, iż sąd rozpoznający taki wniosek nie będzie badał, jak sugeruje występujący z pytaniem prawnym, legalności powołania sędziego i samej procedury jego powołania, tylko stwierdzi czy okoliczności towarzyszące procedurze wyboru sędziego mogą mieć wpływ na jego bezstronność w sprawie.

Po drugie, wskazać trzeba, że w myśl art. 193 Konstytucji RP: każdy sąd może przedstawić Trybunałowi Konstytucyjnemu pytanie prawne co do zgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi lub ustawą, jeżeli od odpowiedzi na pytanie prawne zależy rozstrzygnięcie sprawy toczącej się przed sądem.

Powyższy przepis formułuje trzy przesłanki, które łącznie warunkują dopuszczalność przedstawienia Trybunałowi Konstytucyjnemu pytania prawnego:

(a) podmiotową - wedle której może to uczynić jedynie sąd, rozumiany jako państwowy organ władzy sądowniczej, oddzielony i niezależny od legislatywy i egzekutywy;

(b) przedmiotową - w myśl której przedmiotem pytania prawnego może być wyłącznie ocena zgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi lub ustawą oraz

(c) funkcjonalną, która uzasadnia wystąpienie z pytaniem tylko wtedy, gdy od odpowiedzi na nie zależy rozstrzygnięcie konkretnej sprawy toczącej się (zawisłej) przed sądem (vide: postanowienia TK z: 29 marca 2000 r., P 13/99; 12 kwietnia 2000 r., P 14/99, 10 października 2000 r., P 10/00).

Tym samym, jedynie kumulatywne wystąpienie ww. przesłanek uprawnia sąd do wystąpienia z pytaniem prawnym do Trybunału Konstytucyjnego.

W ocenie Rzecznika Praw Obywatelskich brak jest związku funkcjonalnego pomiędzy pytaniami prawnymi sformułowanymi przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 17 maja 2019 r. sygn. I NO 55/18 w punktach 2. i 3., tj. czy art. 31 § 1 ustawy z dnia 8

grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. 2018 r., poz. 5 ze zm.) jest zgodny z art. 144 ust. 2 oraz art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz czy art. 1 w związku z art. 82 i art. 86, art. 87, art. 88 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym w zakresie jest zgodny z art. 2 w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, z art. 10, art. 144 ust. 3 pkt 17 oraz art. 183 ust. 1 i 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

W sprawie rozpoznawanej przez Sąd Najwyższy pod sygn. I NO 55/18, Sąd ten zajmuje się skargą Ministra Sprawiedliwości na uchwałę Okręgowej Rady Adwokackiej w Warszawie w przedmiocie odwołania adwokata Sławomira Zdunka z funkcji Przewodniczącego Zespołu Okręgowej Rady Adwokackiej w Warszawie, tym samym brak jest uzasadnienia do oceny zgodności ze wskazanymi wzorcami kontroli przepisów ustawy o Sądzie Najwyższym, które dotyczą: zadań Sądu Najwyższego (art. 1), zgłoszenia kandydatury na wolne stanowisko sędziego SN (art. 31 § 1), przedstawienia składowi izby zagadnienia prawnego do rozstrzygnięcia (art. 82), uchwały w sprawie rozstrzygnięcia rozbieżności w wykładni prawa (art. 86), uchwały o mocy zasady prawnej (art. 87), odstąpienia od zasady prawnej (art. 88).

Sąd Najwyższy skierował do Trybunału Konstytucyjnego pytania prawne całkowicie oderwane od przedmiotu sprawy, którą ma rozstrzygać. Nie przedstawił przy tym przekonującej argumentacji, która uzasadniałaby związek pomiędzy powstałymi pytaniami a zawisłą pod sygn. I NO 55/18 sprawą. Powyższe, stawia pod znakiem zapytania relewantność zadanych pytań. Tak skonstruowane pytania prawne, zmierzają bowiem do uzyskania orzeczenia zastępującego orzeczenie Sądu Najwyższego, w oparciu o normy prawne, które mają mieć zastosowanie do oceny stanu faktycznego, który legł u podstaw skargi Ministra Sprawiedliwości.

Wobec powyższego, pytania prawne skierowane przez Sąd Najwyższy w tej części wobec nieadekwatności wzorców kontroli oraz braku związku funkcjonalnego należy uznać za niedopuszczalne, to w tej sytuacji Trybunał Konstytucyjny jest zobowiązany do umorzenia postępowania prowadzonego pod sygn. akt P 10/19 w pozostałym zakresie.